

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2012/0259 van 27 juni 2012
in de zaak 1112/0279/4/A/0250

In zake: de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het departement RWO, afdeling West-Vlaanderen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Yves FRANCOIS
kantoor houdende te 8790 Waregem, Eertbruggestraat 10
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **WEST-VLAANDEREN**

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 14 december 2011, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 27 oktober 2011.

Met dit besluit heeft de deputatie het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Diksmuide van 27 juni 2011 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De deputatie heeft aan de heer ■■■■■, hierna 'de aanvrager', de stedenbouwkundige vergunning verleend voor een periode van 2 jaar voor het plaatsen van een stacaravan bij een landbouwbedrijf.

Het betreft een perceel gelegen te ■■■■■ en met kadastrale omschrijving ■■■■■.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en het originele administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 16 mei 2012, alwaar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Nathalie DE CLERCQ heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende en verwerende partij zijn schriftelijk verschenen.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. FEITEN

Op 16 maart 2011 (datum van het ontvangstbewijs) dient de aanvrager bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Diksmuide een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het plaatsen van een stacaravan (tijdelijk tot nieuwbouwwoning voltooid is, huidige woning is vernield door brand/explosie)”*.

Het perceel is, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 5 februari 1979 vastgestelde gewestplan ‘Diksmuide-Torhout’, gelegen in agrarisch gebied.

Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwontwikkeling brengt op 21 april 2011 een gunstig advies uit.

Op 3 mei 2011 neemt het college van burgemeester en schepenen van de stad Diksmuide een voorwaardelijk gunstig standpunt in.

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent op datum van 8 juni 2011 een ongunstig advies op grond van volgende overwegingen:

“ ...

Voor een aanvraag tot het bouwen van een landbouwbedrijfswoning en bergplaats werd door onze diensten op 12/05/2010 beroep ingesteld bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Er is nog geen uitspraak gekend.

Conform de bepalingen van artikel 2.1.13° van het Vrijstellingsbesluit van 01/12/2010 is het mogelijk om “één verplaatsbare inrichting te voorzien die voor bewoning kan worden gebruikt, zoals één woonwagen, kampeerwagen of tent, niet zichtbaar vanaf de openbare weg, zonder er effectief te wonen”.

De aanvraag dient om een woonst te verschaffen aan aanvrager en zal bijgevolg aangewend worden voor permanente bewoning. Bijgevolg is de aanvraag in strijd met de bepalingen van voornoemd uitvoeringsbesluit en is er geen juridische vergunningsgrond voorhanden. De aanvraag is dan ook stedenbouwkundig niet aanvaardbaar.

...”

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Diksmuide verleent op 27 juni 2011 een stedenbouwkundige vergunning aan de aanvrager op grond van de volgende beoordeling:

“ ...

*De aanvraag behelst het tijdelijk voorzien van een stacaravan tot de vergunning voor de bouw van een nieuwe woning werd afgeleverd en gebouwd;
De bestaande woning is door brand en explosie vernield;
De caravan wordt uitgevoerd in de geëigende materialen;
Overwegende dat deze vergunning maar tijdelijk is;
Overwegende dat de stacaravan de woonkwaliteit van de huidige bewoners verhoogt gezien ze nu gehuisvest zijn in een woning die getroffen werd door een gasexplosie en brand;
De stacaravan wordt geplaatst op het erf;
Uit landbouwkundige oogpunt zijn geen bezwaren in te brengen tegen de voorgestelde daar geen externe landbouwstructuren worden geschaad;
Gelet op het menselijk karakter kan het ongunstig advies van ruimte en erfgoed niet worden gevolgd;
Gezien de schrijnende toestand aldaar;
Overwegende dat de vorige aanvraag aanhangig is gemaakt door Ruimte en Erfgoed bij de Raad voor Vergunningbetwisting (termijn voor behandeling nog niet gekend) en dit gezien de termijn een vergunning voor maximaal 2 jaar kan voldoende zijn om een nieuwe vergunning aan te vragen en de nieuwe woning te bouwen;
Het voorliggend project ligt niet in een recent overstroomd gebied of een overstromingsgebied, maar wel in de nabijheid;
Overwegende dat in alle redelijkheid dient geoordeeld te worden dat geen schadelijk effect wordt veroorzaakt;
...”*

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 26 juli 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van 15 september 2011 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar om het beroep ontvankelijk doch ongegrond te verklaren en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen voor een periode van 2 jaar.

Na de hoorzitting van 19 september 2011 beslist de verwerende partij op 27 oktober 2011 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen voor een termijn van 2 jaar en overweegt hierbij het volgende:

“ ...

4B TOETSING AAN WETTELIJKE EN REGLEMENTAIRE BEPALINGEN

De aanvraag dient getoetst te worden aan de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan. De aanvraag staat in het teken van een beperkt landbouwbedrijf dat door een gasontploffing en brand getroffen was en noodgedwongen zijn activiteit tijdelijk moest inkrimpen. Op basis van de stukken bezorgd bij vorige aanvraag oordeelde de deputatie dat het om een zone-eigen activiteit gaat.

Gezien de erbarmelijke omstandigheden van de huidige woning die deels vernield is door brand en de onzekerheid over de vorige vergunning die door de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar aangevochten wordt bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen werd nog niet gestart met de bouw van de woning. Er kan opgemerkt worden dat dergelijk beroep niet schorsend werkt. Beginnen bouwen zonder over een definitieve vergunning te beschikken houdt natuurlijk altijd een risico in.

Door de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar werd ongunstig advies gegeven voor het plaatsen van een stacaravan bij een zonevreemd hoevecomplex. Het zone-eigen zijn van het bedrijf wordt nog steeds in vraag gesteld door de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar. Er wordt gesteld dat er geen juridische vergunningsgrond voorhanden is en dat de aanvraag ook niet vrijgesteld is van vergunning. Art. 2.1 13° van het vrijstellingsbesluit van 1 december 2010 laat toe om zonder vergunning een verplaatsbare inrichting te plaatsen die voor bewoning kan worden gebruikt, zoals één woonwagen, kampeerwagen of tent, niet zichtbaar vanaf de openbare weg, zonder er effectief te wonen. Dit kan niet toegepast worden in deze aanvraag gezien de stacaravan wel zal dienen om permanent te wonen.

Stad Diksmuide heeft de aanvraag toch vergund tegen het ongunstig advies van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar in. Ook om deze reden kwam de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar in beroep. In art. 4.7.16§2 VCRO staat vermeld dat het advies van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar bindend is voor zover het negatief is of voorwaarden oplegt.

Deze bepaling geldt voor de procedure in eerste aanleg en logischer wijze niet in beroep.

In de vergunningsbeslissing van Diksmuide staat te lezen dat het ontwerp in overeenstemming is met de voorschriften van het gewestplan. Ook de deputatie oordeelde in het vorige dossier dat het om een zone-eigen landbouwbedrijf gaat. Omwille van het menselijk karakter vindt het schepencollege van Diksmuide dat het ongunstige advies van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar niet kan worden gevolgd. Er wordt terecht opgemerkt dat het om een schrijnende toestand gaat en dat de stacaravan de woonkwaliteit van de bewoners zal verhogen.

Het is natuurlijk niet aangewezen dat de stacaravan daar ten eeuwen dage zal blijven staan. Een tijdelijke vergunning kan verleend worden. In de vergunningsbeslissing wordt voorgesteld om een vergunning te verlenen voor een periode van 2 jaar. Er wordt geredeneerd dat binnen deze periode tijd genoeg is om een nieuwe vergunning aan te vragen voor de woning en deze woning te bouwen.

In art. 4.6.3 VCRO wordt aangegeven dat voor stedenbouwkundige vergunningen voor een bepaalde duur nadere regelen kunnen worden bepaald door de Vlaamse Regering in het bijzonder de minimale of maximale geldigheidsduur ervan. Dergelijke regels zijn echter nog niet opgesteld door de Vlaamse Regering.

Een periode van 2 jaar is zeker niet ruim gerekend gezien nog een nieuwe vergunning moet worden aangevraagd.

4C BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Het plaatsen van een stacaravan zal het wooncomfort voor de aanvrager en zijn familie verbeteren gezien de bestaande woning vernield werd door een gasexplosie en brand.

Het getuigt van weinig menselijkheid dat de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar tegen deze tijdelijke vergunning in beroep komt. Het is immers door het beroep van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar tegen de vergunning om de vernielde woning te herbouwen dat aanvrager genoodzaakt is om over te gaan tot dergelijke maatregel. Er kan dan ook akkoord gegaan worden met de gemeente dat het gaat om een schrijnende toestand en in dat opzicht is een tijdelijke vergunning voor het plaatsen van een stacaravan een goede oplossing voor aanvrager.

...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd op 28 oktober 2011 betekend aan de verzoekende partij. Het verzoekschrift tot vernietiging, ingesteld met een ter post aangetekende brief van 14 december 2011, is tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar beschikt op grond van artikel 4.8.16, §1, 5° VCRO over het rechtens vereiste belang en de rechtens vereiste hoedanigheid om een vordering in te stellen bij de Raad.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schendingen aan van artikel 4.3.1 VCRO, het gewestplan Diksmuide-Torhout, artikel 11.4.1 van het K.B. van 28.12.1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen en de formele motiveringsplicht (Wet 29.07.1991).

De verzoekende partij zet uiteen:

“..."

Er bestaat geen wettelijke basis om de plaatsing van een stacaravan te vergunnen.

2 De Deputatie gaat uit van het feit dat de aanvraag zone-eigen is want hoort bij een volwaardig landbouwbedrijf. Zij steunt zich daarvoor op het standpunt dat zij in de vorige aanvraag heeft ingenomen, standpunt dat echter voor de Raad betwist wordt in de procedure 2010/0445/A/1/0401.

Weze herhaald dat de Deputatie in het in die procedure bestreden besluit, zelf erkent dat de heer [REDACTED] 'de bedoeling heeft om een volwaardig landbouwbedrijf' te worden. Hij is het met andere woorden nog niet, maar zou het worden.

Nu, voor de oplossing van het huidig geschil, is de vraag of de heer Ampe een volwaardig landbouwbedrijf uitbaat of niet, weinig relevant. Is het een zone-eigen aanvraag, dan moeten de relevante artikelen toegepast worden. Zou de Raad oordelen dat het geen volwaardig landbouwbedrijf betreft, dan moeten de regels voor zonevreemde woningen toegepast worden. Geen van de toepasselijke bepalingen laten echter de 'bouw' van een stacaravan in agrarisch gebied toe.

3 Dat de aanvraag vergunningplichtig is, is niet betwist. Art. 2.1.13° van het Besluit van de Vlaamse Regering tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, kan niet toegepast aangezien de stacaravan bedoeld is als woongelegenheden.

De vrijstelling bedoelt enkel de plaatsing van een caravan zonder dat men er gaat in wonen.

De vergunningsgrond die het CBS, PSA en Deputatie in koor aangeven, is dat het vanuit menselijk oogpunt aangewezen is deze tijdelijke vergunning of te leveren.

Waar die vergunningsgrond in de VCRO terug te vinden is, wordt niet aangegeven... Verzoekende partij heeft het betreffende artikel alleszins niet gevonden!

4.1 Indien de aanvraag voor een stacaravan zone-eigen zou zijn, dan moet het krachtens art. 11.4.1 inrichtingsbesluit om de bedrijfswoning gaan. De aanvrager heeft echter al een bedrijfswoning — helaas door een gasexplosie met verminderd leefcomfort — en de voorwaarden voor een tweede bedrijfswoning zijn niet vervuld.

Een tweede bedrijfswoning kan niet vergund worden. Die stacaravan is in geen geval de woning van de exploitanten, noch een gebouw noodzakelijk voor de bedrijfsvoering.

In elk geval geeft de Deputatie niet aan waarom het een zone-eigen constructie zou betreffen die noodzakelijk is voor de landbouw.

4.2 Indien de aanvraag zonevreemd beschouwd wordt, moeten art. 4.4.10 tot en met 4.4.15 VCRO toegepast worden. De stacaravan is geen verbouwing van een bestaande constructie, noch een herbouw op dezelfde of op een andere plaats, noch een uitbreiding.

Ook art. 4.4.21 VCRO kan geen soelaas bieden aangezien de stacaravan niet als herstelwerken van een door overmacht getroffen zonevreemde woning betreft. Door de stacaravan wordt de bestaande bedrijfswoning niet hersteld, er komt gewoonweg een tweede bij.

4.3 Blijft derhalve de onbestaande vergunningsgrond van de 'menselijkheid'.

Verzoekende partij moet zich het verwijt van 'onmenselijkheid' niet laten welgevalen, zeker nu zij niet anders kan dan de regels te respecteren, VCRO die de openbare orde raakt.

Er zijn andere menselijke oplossingen die echter niet tot de bevoegdheid van de GSA behoren. Zo kon Diksmuide bijvoorbeeld vanuit menselijk oogpunt voor een vervangwoning gezorgd hebben die de heer [REDACTED] met zijn gezin tijdelijk kon bewonen. Sociale huisvestingsmaatschappijen en/of het OCMW kunnen daar een rol in spelen. De GSA moet echter niet oogluikend een onwettige constructie toestaan —ook niet voor maar 2 jaar — omdat dat billijk zou zijn.

5 Door een stedenbouwkundige vergunning of te leveren zonder enige wettige basis, schendt het bestreden besluit uiteraard ook de formele motiveringsplicht. De Deputatie vergunt op basis van niet relevante motieven.

Het eerste middel is gegrond.

...

De verwerende partij repliceert:

“ ...

Verzoekende partij betwist het zone-eigen karakter van de aanvraag.

In de bestreden beslissing bevestigt verwerende partij inderdaad dat de aanvraag zone-eigen is. Hierbij wordt gewezen naar de vaststelling welke zij heeft gedaan in haar beslissing van 11 maart 2010 waarbij de stedenbouwkundige vergunning werd verleend voor het bouwen van een landbouwbedrijfswoning en een landbouwbergplaats.

Verzoekende partij blijft echter het zone-eigen karakter van de aanvraag hardnekkig betwisten, zonder dat er maar enige poging werd ondernomen om het standpunt van de deputatie te onkrachten. Noch in haar ongunstig advies, noch in het beroepschrift aan de deputatie heeft ze minstens aangegeven waarom de eerdere conclusie van verwerende partij was gesteund op kennelijk onjuiste feitelijke vaststellingen of motieven.

Ook op de hoorzitting, waartoe verzoekende partij steeds wordt uitgenodigd, heeft verzoekende partij nagelaten haar eigen standpunt verder toe te lichten. Niets daarvan.

In die omstandigheden kan men verwerende partij niet verwijten dat haar beslissing aan een bijkomende motivering moet worden onderworpen.

Verzoekende partij voert aan dat de discussie over het al dan niet zone-eigen karakter weinig relevant is. Verwerende partij is het niet mee eens.

Het is precies omdat de aanvraag zone-eigen is dat een vergunning kan worden verleend. In tegenstelling tot wat verzoekende partij wil laten uitschijnen, vereist de formele motiveringswet van 29 juli 1991 niet dat in de beslissing verwezen moet worden naar de toepasselijke wetsartikels.

Verzoekende partij leest de bestreden beslissing dan ook verkeerd wanneer zij stelt dat het "menselijk oogpunt" de juridische grondslag was om de vergunning te verlenen. Zoals hoger gesteld was het zone-eigen karakter de juridische basis. Het menselijk oogpunt, betrof een opportuniteitsbeoordeling. (zie beoordeling van de goede ruimtelijke ordening)

Verzoekende partij getuigt van bijzonder slecht cynisme wanneer zij beweert dat op de site reeds een bedrijfswoning aanwezig is en dat de stacaravan een tweede bedrijfswoning betreft. Zoals blijkt uit het vorig dossier is de vorige woning door gasexplosie vernield. Niemand wenst te wonen in een vernielde woning !

Bovendien blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing, dat de stacaravan tijdelijk is vergund voor 2 jaar. Dit moet toelaten om de nieuwe bedrijfswoning te kunnen bouwen. Van een tweede bedrijfswoning is hoegenaamd geen sprake.

Het middel is ongegrond.

...

In haar wederantwoordnota dupliceert de verzoekende partij als volgt:

" ...

2 Nu de aanvraag zonevreemd is, bestaat er geen vergunningsgrond. Verwerende partij is het schijnbaar eens met die vaststelling. Vandaar dat de Deputatie blijft vasthouden aan haar bewering dat de aanvraag zone-eigen zou zijn, quod non.

De argumentatie van verzoekende partij zoals uiteengezet in het verzoekschrift onder punt B.II.a.4 wordt door de Deputatie niet ontkracht. De GSA wordt cynisme verweten, wat op zich geen reden is om toch iets te vergunnen.

Er dient ook benadrukt te worden dat de door een gasexplosie getroffen woning niet vernield werd, enkel beschadigd. Op zich is de woning niet onbewoonbaar (er liggen daar ook geen stukken van voor), hoogstens is er sprake van een verminderd wooncomfort.

De Deputatie benadrukt tenslotte in de antwoordnota dat er van een 'tweede bedrijfswoning ... hoegenaamd geen sprake' is. Als het geen bedrijfswoning is, is er andermaal geen vergunningsbasis. Enkel de voor de uitbating noodzakelijke gebouwen evenals de bedrijfswoning van de exploitanten kan in agrarisch gebied vergund worden. Een stacaravan niet.

Het eerste middel is gegrond.

...

Beoordeling door de Raad

1.

Uit de niet betwiste gegevens van het dossier blijkt dat het gevraagde het tijdelijk plaatsen van een stacaravan bij een landbouwbedrijf betreft. De verwerende partij heeft op 11 maart 2010 aan dezelfde aanvrager een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het bouwen van een landbouwbedrijfswoning ter vervanging van de bestaande woning, waarin zich een gasontploffing heeft voorgedaan.

De verzoekende partij voert onder het eerste middel in wezen aan dat indien het gevraagde beschouwd wordt als zone-eigen, de vergunning had moeten geweigerd worden aangezien een tweede bedrijfswoning niet kan vergund worden en dat indien het gevraagde wordt beschouwd als zonevreemd, de vergunning eveneens had moeten worden geweigerd aangezien het geen verbouwing of herbouw betreft van een bestaande constructie. De verzoekende partij stelt verder dat "menselijkheid" een onbestaande vergunningsgrond is.

2.

Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het gevraagde beschouwt als "in overeenstemming met de voorschriften van het gewestplan". De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing dienaangaande naar de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Diksmuide dat oordeelde in eerste aanleg en naar haar eigen eerdere beslissing van 11 maart 2010.

De verzoekende partij stelt omtrent deze laatste beslissing dat zij deze heeft bestreden middels een beroep bij de Raad, maar betoogt tegelijk dat deze beslissing en de motieven waarop deze beslissing gebaseerd zou zijn – het al dan niet beschouwd worden als volwaardig landbouwbedrijf – weinig relevant zijn aangezien de vergunning zowel in de hypothese van zone-eigen als in de hypothese van zonevreemd, had moeten geweigerd worden.

3.

Bij arrest met nummer A/2012/0246 van 18 juni 2012 werd het beroep van de verzoekende partij, gericht tegen de beslissing van de verwerende partij van 11 maart 2010, waarbij aan de heer [REDACTED] een stedenbouwkundige vergunning werd verleend voor het bouwen van een landbouwbedrijfswoning en een bergplaats, ongegrond verklaard.

Het middel opgebouwd vanuit de hypothese dat het gevraagde zonevreemd zou zijn, dient hoe dan ook niet verder onderzocht te worden aangezien het gevraagde door de verwerende partij in de bestreden beslissing werd vergund op grond van de vaststelling dat het in overeenstemming is met de voorschriften van het gewestplan.

De verzoekende partij lijkt daar enkel tegen in te brengen dat het gevraagde in dat geval moet beschouwd worden als een tweede bedrijfswoning.

Hierboven werd reeds vastgesteld dat het gevraagde een tijdelijke vergunning betreft voor een stacaravan in afwachting van het uitvoeren van de verkregen vergunning tot het oprichten van een bedrijfswoning ter vervanging van een door gasontploffing beschadigde woning. In de bestreden beslissing wordt deze vergunning toegekend voor een periode van twee jaar.

De verzoekende partij kan derhalve niet gevolgd worden waar ze stelt dat het gevraagde een tweede bedrijfswoning betreft.

4.

De verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar ze beweert dat er geen "vergunningsgrond" zou bestaan om het gevraagde te vergunnen en komt in strijd met haar eigen stelling aangezien ze tegelijk betoogt dat het gevraagde vergunningsplichtig is.

Een vergunningverlenende overheid moet in elk geval beschikken over een aanvraag indien de aanvraag een vergunningsplichtige handeling betreft. In casu heeft de verwerende partij dit ook gedaan en kwam ze tot de conclusie dat het gevraagde in overeenstemming is met de bestemmingsvoorschriften van het gebied.

5.

De verwerende partij kan tenslotte gevolgd worden waar ze stelt dat de vergunning werd verleend op grond van de vaststelling dat het gevraagde in overeenstemming werd geacht met de voorschriften van het gewestplan en dat de beoordeling vanuit "menselijk oogpunt" een opportuiniteitsbeoordeling betreft.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 4.3.1 VCRO en de formele motiveringsplicht (Wet 29.07.1991).

De verzoekende partij zet uiteen:

" ...

De Deputatie geeft geen enkel met de goede ruimtelijke ordening verbandhoudend motief waarom zij de stacaravan aanvaardbaar acht.

2 *De Deputatie geeft onder punt 4A een korte beschrijving van de omgeving, zijnde*

dat Vladslo een open gebied betreft ten noordwesten van de kern, dat er op de bouwplaats een hoeve aanwezig is en dat in de omgeving er verspreid verschillende landbouwbedrijven gevestigd zijn.

Onder het hoofdstuk 4C van het bestreden besluit komt de Deputatie niet verder dan de stelling dat de aanvraag het wooncomfort van de aanvrager zal verbeteren. Hoe die constructie zich inpast in de omgeving, daar wordt niet op ingegaan. De 'motievering' in verband met de 'menselijkheid', geeft al helemaal geen invulling aan de wettelijke beoordelingsplicht.

Bij de aanvraag zijn foto's gevoegd van de beoogde stacaravan. Dat de Deputatie niets weet te schrijven over de inpasbaarheid van dergelijke constructie in een open agrarisch gebied, hoeft niet te verwonderen. Als er al sprake van enige motivering zou zijn, dan is deze manifest kennelijk onredelijk.

Het tweede middel is gegrond.

...

De verwerende partij repliceert:

“ ...

Verwerende partij wordt verweten geen enkel motief in verband met de goede ruimtelijke ordening te hebben opgegeven.

Verwerende partij is het hiermee niet eens. Er wordt duidelijk gewezen dat de stacaravan het wooncomfort voor de aanvrager en zijn familie zal verbeteren. Overeenkomstig artikel 4.3.1 §2 valt wooncomfort ook onder de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening. (gezondheid, veiligheid, gebruiksgenot)

Zoals ook blijkt uit het dossier en in de beslissing, wordt de stacaravan ingeplant op het binnenerf van de hoeve, naast de bedrijfsgebouwen. Van een aantasting van het open landschap is er geenszins sprake, temeer de vergunning uitdrukkelijk wordt verleend voor 2 jaar.

Overigens moet worden gewezen dat verzoekende partij noch in haar advies aan de cbs, noch in haar beroepschrift gericht aan de deputatie heeft gewezen op een strijdigheid met de goede ruimtelijke ordening.

Men kan redelijkerwijs dan ook niet eisen dat in de beslissing een uitgebreide motivering moet worden gewijd aan punten die tijdens de administratieve procedure niet betwist werden. (RvS, 29 maart 2002, nr. 105.345 (Schmitz e.a.)) Zoals hoger aangegeven stelt het dossier in dat verband geen bijzondere problemen die een specifiek onderzoek zouden vereisen.

Het middel is ongegrond.

...”

In haar wederantwoordnota dupliceert de verzoekende partij:

“ ...

2 De Deputatie stelt dat er wel een beoordeling van de goede ruimtelijke ordening zou gebeurd zijn omdat aangestipt werd dat de aanvraag het wooncomfort van de

aanvrager zal verbeteren. Dat zegt echter niets over de ruimtelijke inpasbaarheid van de aanvraag in de omgeving.

De foto's bij de aanvraag tonen duidelijk aan dat dergelijke stacaravan niet past in een open agrarisch gebied.

Het feit dat de goede ruimtelijke ordening 'maar' 2 jaar geschonden zal worden, is uiteraard ook geen argument om de vergunning stand te laten houden.

Het tweede middel is gegrond.

...

Beoordeling door de Raad

1.

Verzoekende partij stelt in het verzoekschrift in essentie dat de verwerende partij geen enkel met de goede ruimtelijke ordening verband houdend motief geeft waarom zij de stacaravan aanvaardbaar acht en betoogt verder dat de beoogde stacaravan niet past in open agrarisch gebied. Op het verweer in de antwoordnota dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar “het wooncomfort voor de aanvrager en zijn familie”, dupliceert de verzoekende partij enkel dat dit “niets zegt over de ruimtelijke inpasbaarheid van aanvraag in de omgeving”.

2.

Het behoort tot de beoordelingsbevoegdheid van de vergunningverlenende overheid om te oordelen of de aanvraag tot het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning al dan niet verenigbaar is met de eisen van de goede ruimtelijke ordening. De Raad mag zijn beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de vergunningverlenende overheid de haar toegekende beoordelingsbevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat zich op de plaats van de aanvraag een hoeve bevindt bestaande uit een woning, diverse stallen, bergplaatsen, een garage, een waterput, koepelserres en silo's en dat de stacaravan op het binnenplein “wordt geplaatst tussen de toegangsweg enerzijds en de gebouwen anderzijds” en dat de aanvrager deze caravan wil benutten om in te wonen tot de nieuwbouw van de woning is voltooid.

De verwerende partij stelt verder dat het “plaatsen van een stacaravan (...) het wooncomfort voor de aanvrager en zijn familie (zal) verbeteren gezien de bestaande woning vernield werd door een gasexplosie en brand”, dat het “getuigt van weinig menselijkheid dat de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar tegen deze tijdelijke vergunning in beroep komt”, dat het “immers door het beroep van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar tegen de vergunning om de vernielde woning te herbouwen (is) dat aanvrager genoodzaakt is om over te gaan tot dergelijke maatregel”, dat er “dan ook akkoord (kan) gegaan worden met de gemeente dat het gaat om een schrijnende toestand” en dat “in dat opzicht (...) een tijdelijke vergunning voor het plaatsen van een stacaravan een goede oplossing (is) voor aanvrager”.

3.

De verzoekende partij betwist de vaststelling niet dat het gevraagde zal worden geplaatst op het binnenplein van de hoeve die bestaat uit diverse constructies.

Het middel opgebouwd vanuit de stelling dat de caravan niet past in open agrarisch gebied, mist derhalve feitelijke grondslag.

4.

De verzoekende partij betwist evenmin dat het motief dat de aanvraag het wooncomfort van de aanvrager zal verbeteren, een aspect van goede ruimtelijke ordening betreft. De verwerende partij betoogt enkel dat dit geen beoordeling betreft van de ruimtelijke inpasbaarheid en dat de foto's duidelijk tonen dat de stacaravan niet past in een open agrarisch gebied.

De verzoekende partij kan niet op goede gronden beweren dat het bestreden besluit geen motief bevat omtrent de goede ruimtelijke ordening en tegelijk een motief in de bestreden beslissing – waarvan ze niet betwist dat het een aspect van goede ruimtelijke ordening betreft – onbesproken laten.

De bewering van de verzoekende partij dat de verwerende partij “niets weet te schrijven over de inpasbaarheid van dergelijke constructie in een open agrarisch gebied”, gaat volledig voorbij aan de beschrijving van de aanvraag in de bestreden beslissing. Uit deze beschrijving blijkt immers, zoals hierboven reeds vastgesteld, dat het gevraagde wordt geplaatst op het binnenplein van de hoeve.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep wordt ontvankelijk doch ongegrond verklaard.
2. Er zijn geen kosten, gelet op de vrijstelling voor de betaling van het griffierecht, verleend aan de verzoekende partij op grond van artikel 9, §3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 29 mei 2009 tot regeling van sommige aspecten van de organisatie en werking van de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 27 juni 2012, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vierde kamer, samengesteld uit:

Nathalie DE CLERCQ, voorzitter van de vierde kamer,

met bijstand van

Katrien VISSERS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Katrien VISSERS

Nathalie DE CLERCQ